

**ΠΟΛΙΤΕΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.**

Μένει έκστατικός δ' εκ 'Ρώμη: έρχόμενος εις Νεάπολιν, δεσφ. βλέπει τὸ μεγαλείον και τὸν πληθυσμὸν τῆς καθέδρου ταύτης. Ἐπειδὴ ἡ έρημία τῶν ὄδων τῆς ἀρχαίας πρωτεύουστος τοῦ κόσμου και ἡ παρακόλουθος αὐτῆς ἡρέμια εἶχον ἄλλως διατεθειμένον τοῦ περιγηγ τοῦ τὸ πνεῦμα, ὥστε συνειθίτε σχεδὸν νὰ πιστεύη, οἱ ἡ πάλα ποιέ τοσοῦτον πολυάθρωπος τῆς Ἰταλίας χώρα ἐκενώθη. ἔξισου καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἐπιφανείαν, και δε ἅπασαι αὐτῆς αἱ πόλεις φέρουσι τὸν αὐτὸν χαρακτήρα σοβαρᾶς και μεγαλοπρεποῦς παραμῆς τὴν πρόληψιν δε ταύτην ματαίως ἀντιπολεμοῦσι. ὅσα ἐφθασιν ἤδη νὰ ἀκούση περι τῆς Νεαπόλεως διαθρυλλούμενα, διότι ψιλοὶ λόγοι δυσκόλωως ἀνατρέπουσι τὰς εκ τῆς αὐτοψίας ἐντυπώσεις. Ἐπειτα και ἡ ψυχὴ αὐτῆ ἐνασμενίζεται εις τὴν εκ τῆς διακεχυμένης κατηφείας αὐτόματιον μελαγχολίαν. ὅθεν οἰκτείρουσα τὴν οἰωπηλὴν ταύτην γαλήην τοσαύτης ἐνεργείας διάδοχον προσοικειοῦται μετ' αὐτῆς και νομίζει δει τοιαύτη ἀναγκαίως πρέπει νὰ ὑπάρχη ἡ κατάστασις τοῦ ἐξησθημένου, ἀλλ' ἄξολόγου τούτου λαοῦ και ἐν ᾧ ὑπνώττει:

Και ὅμως ἡ θεὰ τῆς Νεαπόλεως μεταβάλλει πάντα τὰ αἰσθήματα ταῦτα. Ἐπειδὴ ἐφ' ὅσον τις προχωρεῖ, θαυμάζει τὴν εὐφορίαν τῶν πεδιάδων και τὴν ἐπιμέλειαν τῶν γεωργικῶν έργων, πάντη ἀντίθετον εις τὴν ἀκαρπίαν τῶν περιχώρων τῆς 'Ρώμης. Βαθμηδὸν δε αὐξάνει και ἡ πανταχοῦ κίνησις. Διότι πλῆθος ἀμαξῶν, ἐπου καθήνται ἐπτά και δεκά ἄνθρωποι, τρέχουσι ταχείως εκ τῶν ἐμπροσθεν και ὀπισθεν, εις δε τὰ προπύλαια τῆς πόλεως εὐρίσκειται τὸ τέλος και ἡ ἀρχὴ πολυαριθμῶν ῥυμῶν. Μετ' ὀλίγον δε θορυβώδης ὄχλος συνθλίβεται εις τὴν πλατείαν τῆς ἀγορᾶς τῶν ἐδωδιδμῶν, και τὰ πλοια στυνοχωροῦνται εις τὸν λιμένα ὡς τὰ δένδρα καταπύκνου δάσους. Ἐπειτα ἀναφαίνονται ἀλληλοδιαδόχως ἡ προκυμαία, τὸ νέον ἀνάκτορον, οἱ στρατῶνες, τὸ κατὰσθημα τῶν διαφόρων ἀρχείων, τὸ θέατρον τοῦ Σάν Κάρλο, και ἡ ὀπλοθήκη. Εἰς τὴν ἀγυίαν τοῦ Τολέδου κατέχουσαν ὡς ἡμίσειαν λεύγαν ἐκαστω κινοῦνται ἄνω και κάτω λαμπρότατα και πολυτελεῆ ὀχήματα. Ὑστερον δε διαβαίνοντες τὴν μεγάλην τῶν βασιλείων πλατείαν και τὴν κρηπίδα τῆς ἁγίας Λουκίας, ἐπου συνέρχεται ὡς μυρμηκία ὁ λαός, καταντῶμεν εις τὴν συνοικίαν τῶν ξένων και τὴν Κιάγιαν, ὅδον εὐπρεπεστάτην ἐνθεν μὲν καλλωπιζομένην ὑπὸ πολυτελεστάτων οἰκιῶν, ἐκείθεν δε παρὰ τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου κήπου θυμαστιῆς κατὰ πάντα τοποθεσίας. Ὁ ἄνθρωπος ζαλίζεται ὑπὸ τοῦ θορύβου, τῶν οἰκοδομῶν, τῶν λεωφόρων, τῶν ἀμφοδῶν και πολλῶν ἄλλων περιστατικῶν, τὰ ὅποια ἀποδεικνύουσι εις αὐτὸν δει περιπολεῖ ἐν μέσφ πολιως τρεφούσης τετρα-